

דף חדש בנצרת עילית

בעיר הצפונית נחתם הסכם קואליציוני בין ראש העיר רונן פלוט לבין רשימה משותפת בראשות חד"ש, לקידום שילוב הציבור הערבי בעיר

הערביים, שהיה סלע מחלוקת בתקופתו של גפסו. לפי ההסכם, העיריה תתמוך בכל החלטה שיקבל משרד החינוך בדבר הקמת בתי ספר, גני ילדים ומתנ"סים לחברה הערבית בעיר. כן סוכם שיפתו מרכז תרבות לנשים ערביות ומרכז יום לגיל הזהב.

בעירייה יוקם מינהל לשכנות טובה בין נצרת עילית לשכנותיה הערביות. לפי ההסכם, הרשימה המשותפת קיבלה תפקיד של סגן ראש עיר ללא שכר. יו"ר הסיעה, ד"ר עואודה ימשש בתפקיד ויקבל לשכה ושירותי מזכירות וקבלת קהל, כמו גם את סמכויות תיק ההנדסה בעירייה.

בנוסף לתפקידו של עואודה, ימונו

נציגי הרשימה המשותפת למגוון תפקידי מפתח ברשויות העירוניות השונות וימלאו תפקיד פעיל ומרכזי בנייה העיר. ככן סוכם בדבר מהלך מוצהר להשוואה הדרגתית של שיעור המועסקים הערביים בידי העירייה עד אוקטובר 2018.

"הרשימה שלנו תמכה בפלוט" אמר עואודה ל'זו הדרך'. "הוא קיבל כמעט 80 אחוז מקולות הערבים בעיר. מיד אחרי הבחירות נכנסנו למשא ומתן אינטנסיבי, שבסופו חתמנו על ההסכם. אנחנו ביחסים מצוינים איתו ויש הבנות עמוקות ברמת הפוליטיקה המקומית. אנחנו מנסים לשים את המחלוקת הארצית בצד ופועלים למען אינטגרציה של הציבור הערבי בעיר. פלוט הוא מועמד שיקדם את כל העיר ויפעל גם ליישום הפליה מתקנת. לכן תמכנו בו גם בבחירות הקודמות בהן הוא היה מועמד".

"בעיד אל פיטר האחרון הזמנו את כלל תושבי העיר לאירוע שערכנו" מוסיף עואודה. "מאות תושבים, ערבים ויהודים, הגיעו, וראש העיר ואני שנינו נשאנו נאומים מפויסים על דו קיום. היו מופעים מוזיקליים וריקודי דבקה. אנחנו רוצים לעשות עוד אירועים כאלה וגם לערוך בעיר פסטיבל של 'חג החגים' כמו בחיפה, כדי לחבר בין האוכלוסיות ולהפסיק את גל ההסתה נגד האוכלוסייה הערבית. אנחנו למעשה 'עיר לכולנו' של האזור".

פלוט ועואודה – ראש העיר וסגנו

רק לאחרונה אמר יו"ר המועצה המקומית גליל תחתון, מוטי דותן, כי הוא לא רוצה שערבים יגיעו לבריכות בישובים במועצה בראשותו. לפי דותן "אני לא שונא ערבים, אבל אני לא רוצה אותם אצלי בבריכות. גם אני לא הולך לבריכות שלהם". התבטאויות גזעניות כאלה מוכרות וידועות בגליל ולא רק בו. לעיתים קרובות פוליטיקאים יהודים מתייחסים לנוכחות של אזרחים ערבים החיים במולדתם כמטרד שיש להיפטר ממנו – או לפחות להרחיק אותו מהעין.

גם נצרת עילית, העיר שהוקמה כדי לחנוק את התפתחות העיר הערבית הגדולה נצרת, סבלה מהנהגה פוליטית שניהלה מדיניות גזענית כלפי תושביה הערבים. שמעון גפסו, ראש העיר עד לאחרונה ואסיר מורשע כיום, רץ בבחירות 2013 עם הסיסמה: "נצרת עילית יהודית לנצח". גפסו יצא נגד הגידול המתמיד בשיעור האוכלוסייה הערבית בעיר - 23% מהתושבים כיום.

ביוני השנה נבחר רונן פלוט, מנכ"ל הכנסת עד לאחרונה, לראשות העיר, ופתח דף חדש של יחסים בין ערבים ויהודים בעיר. לאחר שכל המפלגות ברשימה המשותפת קראו לתמוך במועמדות פלוט והתושבים ערבים הצביעו עבורו באופן גורף, נחתם בשבוע שעבר (25.7) הסכם קואליציוני פורץ דרך בין פלוט לבין "הרשימה המשותפת לדו קיום" במועצת העיר בראשותו של הרופא ד"ר שוכרי עואודה, חבר הלשכה הפוליטית של מק"י.

לפי ההסכם החדש, העיריה בראשות פלוט תוביל מדיניות שוויונית לכלל המגזרים בעיר – ובראש וראשונה שוויון ודו קיום בין הערבים ליהודים בכל התחומים. ההסכם מדגיש את נושא החינוך ומוסדות החינוך

דת הקפיטליזם

"אפשר להיות איש עסקים מצליח גם ללא לימודי ליבה".
(שר הבריאות יעקב ליצמן, רשת ב', 19.7)

ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות

"אשה מטנסי שקעה בתרדמת ומתה אחרי שחברת האמבולנסים התקשתה לגייס צוות שיגיע לביתה, מכיוון שאחד העובדים יצא להפסקת סיגריה. פרמדיקים בניו יורק היו חייבים לסחוב בחשאי ציוד רפואי מבית חולים כדי לחדש את המלאי הדליל באמבולנסים בעקבות קריאות חירום. בכל אחד מהמקרים האלה, מישהו חייג 911 ומי שענה היה וול סטריט. עסקי הסעות האמבולנסים והפעלת כוחות כיבוי והצלה משקפים רק פן אחד של שינוי עמוק בוול סטריט ובשוק הפרטי כאחד, לפי תחקיר של הניו יורק טיימס'. מאז המשבר הפיננסי של 2008, קרנות השקעה פרטיות השתלטו בהדרגה על קשת רחבה של שירותים פיננסיים ואזרחיים מרכזיים לחיים של האמריקאים. כיום, אנשים מתקשרים עם קרנות השקעה כשהם מחייגים למטרה, משלמים משכנתא, משחקים גולף או לוגמים כוס מים מהברז במטבח. בניגוד לחברות עסקיות, שלרוב צברו מומחיות של שנים בייצור מוצר או אספקת שירות, קרנות השקעה מתמחות בייצור כסף. וברבים מהעסקים האלה הן מיישמות מודל ייצור כסף מתוחכם: שילוב של קיצוץ בהוצאות, העלאת מחירים, לובינג וחקיקה. במקרי חירום, הגישה הזאת יוצרת מתח מובנה: השאיפה לייצר רווח מתוך דאגה לאנשים ברגעים הפגיעים ביותר שלהם. עבור ממשלות והאזרחים שלהן, התוצאות היו לרוב עגומות. תחת בעלות של קרנות השקעה, חלק מזמני ההגעה של אמבולנסים הידרדרו, ציוד רפואי הפסיק לפעול, וחברות הגיעו לפשיטת רגל, כך עולה מתחקיר שסקר אלפי מסמכים פנימיים ורשומות של הממשל".

(ניו יורק טיימס, 14.7)

כוחה של שירה

"שר הביטחון, אביגדור ליברמן, זימן לכירור את מפקד גל"צ, ירון דקל, בעקבות התכנית ששודרה בתחנה על המשורר הפלסטיני מחמוד דרוויש. ליברמן מסר כי 'על פניו נראה שמדובר בעניין חמור שבו מי שכתב טקסטים נגד הציונות שמשמשים עד היום דלק לפעולות טרור נגד מדינת ישראל זוכה שהתחנה הצבאית תכלול אותו ואת יצירותיו כחלק מטקסטים מכוננים של החברה הישראלית יחד עם ירושלים של זהב ומגש הכסף'. ליברמן הוסיף כי 'ברור מאליו שזה דבר שמהווה ליקוי מאורות ולא ניתן לעבור על כך לסדר היום'".

(האתר וואלה!, 20.7)

הילכו שניים יחדיו בלתי אם נועדו

"אנחנו לא נגד צה"ל. יש פה מלחמת תרבות שלצערי הצבא נגרר אליה. יש תהליכים שלא קורים במקרה, שישנם גורמים חוץ שמושכים בחוטיהם... צה"ל הוא גוף לוחם שמלא במטיביצה. אין דבר כזה לוחם בלי תודעה. אי אפשר להילחם בלי ערכים של עם ישראל, ארץ ישראל ומדינת ישראל. הרב מדבר גם אל המפקד, והמפקד צריך להוביל. התחרות בין הרב למפקד היא דבר גרוע. הרב והמפקד צריכים לעבוד ביחד - הרב צריך להסביר לחיילים כמה נפלא מה שהמפקד הולך לעשות אתם, להעצים את צדקת הדרך".

(הרב מרדכי שטרנברג, ראש ישיבת הר המור,

האתר "כיפה", 22.7)

דברים בשם אומרם

שאלה ישירה והתחמקות מתשובה

"שאלתי היום את ראש הממשלה על הכפר אל-עראקיב, והוא לא ידע כלום על כפר שנהרס כבר מאה פעמים בתקופתו".

(ח"כ איימן עודה בפייסבוק, 18.7)

עדיף להיות עשיר ובריא מאשר עובד וחולה

"לכולם ברור שיש שקרים בנושא הזה. בחצי מימי המחלה שאנשים מצהירים עליהם הם לא חולים באמת. ייצא שבן הזוג עם השכר הגבוה ייעדר יותר כי זה משתלם יותר. צריך להכניס לחוק קנס של אלף שקל או ערך שבוע עבודה אם יתברר שהעובד משקר".

(שרגא ברוש, נשיא איגוד התעשיינים, בדיון בכנסת, 19.7)

הנה באה הרכבת

ההחלטה של שר התחבורה, ישראל כץ, להקצות 7 מיליארד ש"ח עבור סלילת פסי רכבת מכרמיאל לקריית שמונה ראויה להערכה. מדובר בהמון כסף, אך יש אפיקים ראויים יותר להשקעה מהארכת הפסים לאזורנו.

בקיבוץ שלי יש תחנת אוטובוס יפה. היא נוחה ומוצלת ויש בה כל מה שתחנת אוטובוס צריכה, אבל האוטובוס עובר בתחנה פעם אחת ביום בלבד, והוא עושה זאת בשבש בבוקר. כך, כמעט בכל חניה הצמודה לבית בהרחבה הקהילתית מוצאים לפחות שתי מכוניות. לאנשים פשוט אין ברירה.

לא הגדלת תדירות הנסיעה בין יישובי האזור לקריית שמונה, הרכבת לא תגרום להפתחה במספר המכוניות הפרטיות. גם מי שהרכבת תעזור לו, עדיין ימשוך לנסוע ברכבו הפרטי אל קריית שמונה, ואיכות הסביבה תמשיך לשלם את המחיר. יש גם מחיר סביבתי לא קטן לסלילת הרכבת והחניון הענק, שכנראה יוכשר בסביבתה.

מסלול הרכבת המתוכנן יעבור מכרמיאל דרך חצור הגלילית לקריית שמונה. צפת, עיר גדולה ומקום עבודתם של רבים, לא תחובר. הרעיון של אנשים המתגוררים בגליל העליון ועובדים בתל אביב אולי נשמע טוב באוזני אנשים מסוימים, אבל לא ניתן להתעלם מההשלכות. האם אנחנו רוצים שביישובי הצפון יגורו אנשים העובדים במרכז הארץ, שיבואו לקיבוץ שלהם רק כדי לישון בו? האם מכללת תל חי צריכה סטודנטים, המתגוררים בחיפה, מגיעים ללמוד בתל חי, וחוזרים הביתה בערב? ממש לא בטוח.

יבורך שר התחבורה על התקציב, אבל עדיף להשקיע את הממון הזה בהגדלת תדירות האוטובוסים הנוסעים בין היישובים בגליל העליון, בהרחבת שעות הפעילות שלהם, בסלילת שבילי אופניים בין אותם היישובים. לא תמיד התכנית השאפתנית היא התכנית הכי טובה.

יוסי ס.

שבוע של מאבק נחוש באל עראקיב

בסוף יולי ציינו בכפר הלא מוכר שש שנים למערכה הבלתי מתפשרת על קיומו; במהלך הרסו אותו השלטונות יותר מ-100 פעם

מאת חיה נח

ביום ראשון, 10 ביולי 2016, שוב עלו דחפורים צהובים ומאיימים של קק"ל על הגבעה הסמוכה לכפר אל עראקיב. בפעם שעברה שעלו לשם דחפורי קק"ל, במאי 2013, הם הפכו חלק ניכר מהגבעות העגולות, עליהן נהגו אנשי אל עראקיב לזרוע חיטה ושעורה מזה דורות, לאזור מהונדס. לאורך קווי הגובה כוסו הגבעות בסכרים קטנים שבהם יקוו מי הגשמים לטובת עצי הנוי שקק"ל התכוונה לשתול. מאבק ציבורי עיקש וממושך של אנשי הכפר הוביל להפסקת העבודות, אך הנזק נעשה והמצב לא הושב לקדמותו. החזרה של הדחפורים מאיימת על התושבים – המקיימים מזה שש שנים מאבק בלתי אליים להשבת אדמותיהם וכפרם. לאחרונה פתחו אנשי הכפר במאבק ציבורי ובמחאה יומיומית. הם עומדים מול הדחפורים והשוטרים במשך שעות ארוכות, בחום בלתי נסבל וללא טיפת צל.

אדמת הכפר אל עראקיב נרכשה בתחילת המאה הקודמת (1905) משבט אל עוקבי. המשפחה הקימה במקום את בית הקברות (1914) והתגוררה על השטח, בעוד שהגבעות עובדו וסיפקו מזון למשפחה ולצאנה. מקום זה היה אזור המחיה של בני המשפחה עד לגירוש התושבים בידי שלטונות הצבא בתחילת שנות החמישים. תושבי הכפר נדרשו אז לעבור לגדתו הצפונית של נחל פחר (אל פוחארי) והם עשו כפי שהורו להם אנשי הממשל הצבאי. בשנות החמישים הופקעה האדמה באמצעות חר"ם (חוק רכישת מקרקעין 1953).

אנשי אל עראקיב, כמו בדואים רבים אחרים, לא היו מודעים להפקעה ואיש לא טרח לעדכן אותם. היו אלה ימי הממשל הצבאי הזכורים לדיראון. בשנות השבעים, עם חקיקת חוק המקרקעין והחלטת הממשלה על הסדר קרקעות, התאפשר לבדואים כנגב להגיש תביעות בעלות. ואכן, 3,220 תובעים מהנגב הגישו תביעות על כ-1.5 מיליון דונם בשטח ההסדר המוכרז. שליש מהתביעות נדחה על הסף בשל היות הקרקעות בשימוש למרעה, ותביעות לגבי מיליון דונם תויקו אצל פקיד ההסדר. בין התובעים היו אנשי אל עראקיב שתבעו כ-1,200 דונם. כעבור ארבעים שנה החליטה המדינה להגיש תביעה נוגדת לתביעתם של אנשי אל עראקיב ולממש

את זכותה לכאורה על האדמה. כדי לשמור על אדמתם, עתרו אנשי אל עראקיב לבית המשפט המחוזי, כאשר נטל ההוכחה עבר אליהם. הדיון המשפטי בעתירה זו נמצא בחיתוליו.

הכפר, בו התגוררו כשלוש מאות וחמישים איש ואשה, נהרס ב-20 ביולי 2010, בימים אלה לפני שש שנים. ההריסה הייתה מבצע צבאי לכל דבר ועניין. השתתפו בו כ-1,300 שוטרים וגורמי אכיפה כמו הסיירת הירוקה, פקחי משרד הפנים, קבלני הריסה ועוד, שהתלוו לכוחות. עוד ליוו את ההורסים מסוקים, סוסים, משאיות ואוטובוסים. כל מה שהיה בכפר הושחת והושמד. הבתים נהרסו, הלולים והמחסנים הושמדו ועצי הפרי הרבים נעקרו. המקום היה לשממה. מכפר פורח הפך מדבר. וכל זאת כדי לטעת יער ולהפריח את הנגב "לטובת כל תושביו", לדברי הממשלה. עצי הזית הושחתו לטובת איקליפטוסים, עצי אשל וינבוט. כיום תלויה ועומדת נגד אנשי הכפר עתירה אזורית, לפיה הם נתבעים לשלם 1.8 מיליון ש"ח עבור 8 ההריסות הראשונות!

תושביו של הכפר נאלצו ברובם לעבור לעיר רהט ולמצוא בה פתרונות דיור כאלה ואחרים. חלקם נותרו בכפר ומאז חיים שם תחת איום מתמיד של הריסת הסוכות-אוהלים המורכבים מיריעות פלסטיק הנמתחות על גבי שלדי עץ. הם מובילים מים במיכלי פלסטיק, משתמשים בתאורה סולארית מועטה לצרכיהם הצנועים, ומסיעים את ילדיהם ללמוד בעיר רהט. חיייהם אינם חיים כי עליהם לשמור על רכושם ולפחות פעם בחודש לצפות בהרס הסוכות, בהן הם מתגוררים.

מה עומד מאחורי ההרס? אסטרטגית, ממשלת ישראל מתנגדת לנוכחות כפר בדואי/פלסטיני מערבית לכביש 40, כפי שעולה בברור מתכנית פראוור. גורמי האכיפה מעוניינים במקרה מבחן שיראה שהכוח יענה על הכול, וכי אפשר להרוס כפר גם במאה ה-21. אנשי אל עראקיב מלמדים אותם פרק על מגבלת הכוח ועל כך שהרוח גוברת על כוח.

שש שנים לאחר ההריסה המסיבית ולאחר יותר ממאה הריסות, הרסו שוב את הסוכות. אירוע לציון ההריסה של 2010, שנערך ב-30 ביולי, הצטיין ברוח האופטימית המלווה את אנשי אל עראקיב בכל שנות מאבקם.

הכותבת היא מנכ"לית הפורום לדו-קיום בנגב

הנישול בשטח סי

כנס ראשון מסוגו נערך בכנסת (27.7) תחת הכותרת "מגרשים ומספחים: מה קורה בשטחי C?", בהשתתפות נציגים של קהילות פלסטיניות, דיפלומטים זרים, וכן נציגי ארגוני זכויות האדם: בצלם, יש דין, שלום עכשיו, מחסום ווטש, האגודה לזכויות האזרח, לוחמים לשלום ורבנים לזכויות אדם. בכנס, שהתקיים ביוזמת חברי הכנסת דב חנין ואיימן עודה (חד"ש, הרשימה המשותפת) וחברי כנסת אחרים, הוצגו נתונים חדשים על מציאות החיים בשטחי C, וכן נתונים מעודכנים על העלייה המשמעותית בשיעור הריסות הבתים הפלסטיניים.

בפתח הכנס, אמר ח"כ דב חנין כי "מטרת הכנס הזה היא לעסוק בדרמה הגדולה של שטחי סי, שהם מרבית שטחי הגדה המערבית. זו דרמה משום שבשטח החודשים הראשונים של 2016, ישראל הרסה שם יותר בתים מאשר בכל העשור שלפני כן. מדובר במצוקה אנושית, בקהילות שסובלות שוב ושוב מחורבן ומהרס, בפגיעה במיכלי מים ובלוחות סולאריים. כל המהלכים האלה לא קורים בטעות. אם מצרפים את כל הפרטים הדרמטיים שנפרשים בפנינו, מתגלה מדיניות מגובשת שמטרתה לשנות את הסטטוס-קוו הפוליטי, לגרום לאוכלוסייה הפלסטינית לעזוב את השטחים בהם הם חיים, ולספח חלק משטחי סי לישראל - ובכך למנוע פתרון של שתי מדינות. לכן, זו שאלה של זכויות אדם וגם שאלה פוליטית מן המדרגה הראשונה".

שגריר האיחוד האירופי, לארס אנדרסן, אמר בכנס: "האיחוד האירופי מחויב לפתרון שתי המדינות, וכן מחויב למתן סיוע הומניטרי לפלסטינים בגדה המערבית. הסיוע האירופי ניתן במקרים בהם ישראל לא ממלאת את מחויבותיה ככוח הכובש, דוגמת הגנה על הזכות לבריאות, לחינוך, לקורת גג, ושאר זכויות האדם. האיחוד האירופי מצפה מישראל למלא ביחס לאוכלוסייה הפלסטינית בשטחי סי את הנורמות המתחייבות מהאמנות הבינלאומיות.

"ישראל הורסת מבנים ופרויקטים שנבנו בתמיכת האיחוד האירופי בשטחי סי, בטענה שהם נבנו 'ללא אישור'. אולם המציאות היא שזה כמעט בלתי אפשרי עבור פלסטינים להשיג אישור בנייה בשטחי סי. למעשה, ב-2014 ניתן רק אישור בנייה אחד, וב-2015 - אף לא אישור אחד. במקביל, אוכלוסיית המתנחלים גדלה מדי שנה. כ-70% משטחי סי נתפסו באופן חד-צדדי בידי ישראל, בעיקר באמצעות הכללתם בשטחי השיפוט של הרשויות המקומיות של המתנחלים. שטחים אלה הפכו סגורים בפני הפלסטינים. במהלך ששת החודשים הראשונים של 2016, כ-91 מבנים שנבנו בתמיכת האיחוד האירופי נהרסו. ב-2015 כולה, עמד מספר זה על כ-70 מבנים".

ככנס השתתפו גם תושבים פלסטינים החיים בשטחי סי, שכניסתם לשטח ישראל לשם השתתפות בכנס כמעט נמנעה בשל הסחבת בה נקט הצבא במתן האישורים.

ריזק אבו נאצר, יו"ר ארגון החקלאים באזור סלפית, אמר בכנס: "אני מגיע מדיר איסתיא, מדרום לשכם. באזור יש 17 מאגרי מים טבעיים, והוא מפורסם בזכות הגידולים החקלאיים והפרדסים שלו. בשנת 1982 הגדירה ישראל חלק גדול מהשטח באזור כ-'שמורת טבע', בו אסור לבנות. מיד לאחר מכן, הקימה ישראל - ממש באותו שטח - לא פחות משבע התנחלויות חדשות. אחת ההתנחלויות, קרני שומרון, הוקמה תחילה בנימוקי 'ביטחון', אולם במהרה התברר שהסיבות היו פוליטיות. ממספר מועט של תושבים, היישוב צמח לאלפי בתים, בהם חיים כיום עשרות אלפי מתנחלים".

הסרטון וסרטון התגובה

בצל אישורו בממשלה (25.7) של החוק "להגברת וחיזוק האכיפה בתחום התכנון והבניה", שמטרתו לקדם את הריסות הבתים ביישובים הערביים, פרסם ראש הממשלה נתניהו סרטון בו הוא מתנצל בפני הציבור הערבי על התבטאויותיו ממערכת הבחירות ("הערבים נוהרים") והדגיש את מחויבותו לשוויון בין ערבים ויהודים. נתניהו, יש לציין, פרסם את הסרטון בערבית ובאנגלית, כדי לקדם את יחסי הציבור שלו בעולם.

בתגובה לסרטון הציני שפרסם ראש הממשלה המסית נתניהו, פרסם יו"ר הרשימה המשותפת, ח"כ איימן עודה (חד"ש), בפייסבוק פוסט משלו בו הוא מתייחס לדברים:

"שמעתי את דבריו אתמול, ומצאתי לנכון להתיישב גם מול ספרייה ולהעביר לך מסר בחזרה בשם הציבור הערבי. ובכן, רציתי לספר לך שלמעלה ממאה אלף אזרחים ערבים שגרים בכפרים הלא מוכרים בנגב, נבצר מהם להאזין לדבריו, לא בעברית וגם לא באנגלית... פשוט בתיים אינם מחוברים לחשמל. אין להם אפילו מים זורמים בצינורות. שלא לדבר על מערכת חינוך מוסדרת, בריאות או כבישים סלולים.

גם אני כמוך גאה בהישגים יוצאי הדופן שלנו, בגברים ובנשים שמצליחים - למרות האפליה והקיפוח ולמרות ראש ממשלה שמסית נגדם באופן קבוע - להתרומם להצלחות יוצאות דופן בכל תחומי החיים.

הופתעתי לשמוע שאתה מתגאה בסופרים ובמשוררים שאתם אוסרים עלינו ללמוד בבתי הספר, ואפילו מתגאה בחברי הכנסת הערבים, אותם האשמת בכך שהם צועדים עם דגלי דאעש ורק לפני שבוע חוקקת חוק במיוחד עבורנו, כך שגם אם לא נעבור על שום חוק, הח"כים יוכלו להדיח אותנו מהכנסת.

הבנתי גם מהסרטון, שההסתה שלך ביום הבחירות לא כוונה לכלל הציבור הערבי, אלא רק ל-88 אחוזים מתוכו שבחרו ברשימה פוליטית ספציפית. אך בכל זאת אתה בחרת לפנות לציבור מעל ראשינו, ההנהגה הנבחרת, ועוד באנגלית!

אבל, אדוני ראש הממשלה, בדבר אחד אתה צודק, אנחנו באמת רוצים להיות חלק מהחברה. אך אולי אני אפתיע אותך עכשיו כשאומר, שאנחנו לא רוצים להיות אזרחים סוג ב' במדינה גזענית וכובשת.

אדוני ראש הממשלה, אנחנו בני המקום ואנחנו בסך הכל רוצים לחיות במדינה שוויונית ודמוקרטית, בה נהיה אזרחים שווים זכויות ונחיה בכבוד ובשותפות עם האזרחים היהודים. אסיים במילותייך שלך, אך בכוונה אמיתית: 'הבה נפעל יחד ערבים ויהודים כאחד כדי להתקדם קדימה בחתירה נאצלת לעבר שוויון וכבוד לכולם'".

הבחירות הראשונות בארגון העיתונאים

מאת יובל הלפרין

היעדר ההתארגנות בתקשורת כדור האחרון גרם לתופעות שונות של ניצול בתחום העיתונות, כגון אי הקפדה על שעות עבודה ומנוחה ועל תשלום תמורת שעות נוספות, או העסקת "פרי-לאנסרים" פיקטיביים – עובדים המועסקים במקום העבודה בשעות עבודה קבועות, אך רשומים כ"פרי לאנסרים", וכך נגזלות מהם הפרשות מעביד שונות, הזכות לפיצויים ושאר זכויות העובדים. כמו כן, לא קודמו עובדים במשך שנים ארוכות.

כמו בשאר הענפים, גם בקרב עובדי מערכות העיתונות חלה התפכחות הדרגתית מתפיסות הניאו-ליברליזם. ב-2007 הוקם ועד פעיל במערכת "הארץ-דה מארקר". אך הוועד החדש ב"הארץ" נותר במשך שנים אחדות תופעה חריגה בענף.

הקפיצה הגדולה שעשו העיתונאים בישראל ב-2012 נבעה משני גורמים מדיניים: המחאה החברתית הגדולה ומדיניות ממשלת הימין שקידמה יוזמות חקיקה שונות ברוח השתקת ביקורת ופגיעה בחופש הביטוי. בעיצומה של המחאה, נערך באחד האוהלים בשדרות רוטשילד דיון על מצב עובדי העיתונות. רוב המשתתפים, מהענף ומחוצה לו, הביעו תקווה לתחייתה של העבודה המאורגנת בתקשורת. בד בבד נערך בנובמבר 2011 בסנימטק תל אביב כנס גדול של עיתונאים נגד כוונת הממשלה להחמיר באופן חסר פרופורציה את דיני לשון הרע, באופן שכל פוליטיקאי יוכל לתבוע כל עיתונאי אשר הפנה כלפיו ביקורת כלשהי.

הדוברים בכנס, חלקם מהבכירים ומהידועים בעיתונאי ישראל, דיברו גבוהה גבוהה על חשיבות חופש העיתונות, ולא מעט נוכחים שמו לב שאין התייחסות בדבריהם לשכרם ולתנאי העסקתם, ולכך שבחופש הביטוי ובשאר הזכויות של עיתונאי ישראל פוגעים לא רק הממשלה אלא גם המעבידים. הדובר היחיד שהתייחס להיבט זה בהרחבה היה דרור פויר. עד מהרה חברו לפויר יאיר טרצ'יצקי, מפעילי הוועד החלוצי של "הארץ" שהפך בינתיים עיתונאי עצמאי ("פרי לאנסר"); עינת פישביין, שהייתה ידועה ככתבת חברתית מיליטנטית עוד משנות ה-90 ואחרים, במטרה להקים איגוד מקצועי ענפי חדש.

בינואר 2012 נערך כנס היסוד של ארגון העיתונאים, אשר ראה עצמו כמייצג הענפי הארצי של כל עובדי מערכות העיתונות – כתבים, צלמים, מגיחים, מעצבים גרפיים ועוד – אם כי לא את עובדי המנהלה בכלי התקשורת (ולא תמיד הגבול בין שתי הקטגוריות מוגדר ומוסכם לחלוטין). מלכתחילה לא דובר רק לגבי עובדים בעיתונות הכתובה, אלא בכל כלי התקשורת – עיתונות מודפסים, ערוצי רדיו וטלוויזיה וכן אתרי אינטרנט המעניקים שירות תקשורת-עיתונאי.

המחלוקת הבולטת ביותר בכנס היסוד ובכנסים שהתקיימו אחריו הייתה שאלת ההשתייכות הכלל-ארצית. רבים מהמעצבים הכירו בחשיבותה של העבודה המאורגנת אך נרתעו מכל קשר להסתדרות. היו שביקרו את ההסתדרות מנקודת מבט שמאלית, אך היו שסברו דווקא שהיא מיליטנטית מדי וחששו שהשתייכות להסתדרות

תיאלץ אותם להשתתף בשביתות ארציות. היו ש"שילבו" ביקורת "משמאל" ומ"ימין" והושפעו מדמוניזציה גורפת של ההסתדרות לאורך שנות ה-90.

ההנהגה עמדה על הקמת איגוד מקצועי במסגרת ההסתדרות הכללית, כי ראתה בה את הגוף שיכול להעניק לארגון את הגב החזק ביותר מבחינה ארגונית וכלכלית, תוך מתן אוטונומיה מירבית לארגון וכזו שתעוגן בתקנונו.

מיום שהוכרו על הקמת הארגון, קמו ועדים מקומיים במקומות עבודה שונים. סכסוך העבודה הראשון שבו היה מעורב הארגון, היה בערוץ 10, שם קשיים כלכליים חברו יחד לאיומים פוליטיים עקב עמדות ביקורתיות שהובעו בערוץ. הודות למאבק העובדים ניצל הערוץ ומשדר עד היום. כצפוי, חלק מניסיונות ההתאגדות נתקלו בצעדי איום ודיכוי מצד המעבידים, לעתים בסיוע עובדים בכירים. עוד בימיו הראשונים נאלץ הארגון לעמוד לצדם של עובדים כתני גולדשטיין מוואלה וחגי מטר ממעריב, שפוטר עקב ניסיונם לאגד עובדים. שניהם זכו בתביעות בבית הדין לעבודה. מאז הקמת הארגון נחתמו שלושה הסכמים קיבוציים – ב"ידיעות אחרונות", ב"גלובס" ובערוץ 10.

עובדי "הארץ" ו"דה מארקר" שהקימו את הוועד הראשון בענף בעידן זה, הצטרפו אף הם לשורות ארגון העיתונאים, וזאת לאחר כמה שנים שבהן השתייכו ל"אגודת העיתונאים" הוותיקה (בית סוקולוב).

עד עתה הנהיגו את הארגון יושב הראש טרצ'יצקי שנבחר ישירות בכנס היסוד, ומזכירות שהורכבה בעצם ממי שהיה מעוניין בכך, וכמו כן הועסקו בשכר כמה פעילות שטח בלתי נלאות. לאחר שהורגש שהארגון עבר בהצלחה את שלב גיבושו, הוחלט לערוך בחירות. מעמדו האוטונומי של הארגון בתוך ההסתדרות הקנה לו את הזכות לקבוע בעצמו את שיטת הבחירות. המזכירות הזמנית גיבשה שיטה ייחודית, שבה ייבחרו 100 חברי ועידה בבחירות כלליות תוך הבטחות ייצוג רבות – 30 אחוז לפחות לנשים; נציג אחד לפחות לפרי-לאנסרים, לכלי תקשורת מצפון הארץ ומדרום הארץ וכן לכלי תקשורת ערביים, חרדיים ודתיים-ציוניים. לתפקיד יושב ראש הארגון נקבעה בחירה ישירה. אף שהארגון מנה ערב הבחירות כ-3,000 חברים מיותר מ-20 מקומות עבודה, רק כ-800 מהם היו בעלי זכות בחירה, כי על פי מדיניותה החדשה של ההסתדרות עובד יכול להירשם כחבר ארגון בלי לשלם דמי חבר חודשיים כל עוד לא הושג עבורו הסכם קיבוצי, אך זכות הבחירה ניתנה רק לחברי ארגון ששילמו דמי חבר חודשיים להסתדרות.

הכותב הוא חבר ועידת ארגון העיתונאים

המשך בעמוד 8 <<<

הילארי קלינטון וברני סאנדרס (צילום קלינטון: גייג' סקיידמוור)

ברני סאנדרס, המועמד השמאלי שרץ והפסיד מול הילארי בבחירות המקדימות במפלגה הדמוקרטית, היה יכול להיות מועמד חזק יותר מול טראמפ. סאנדרס פונה לציבור העובדים והצעירים בארה"ב ומתייחס לבעיות האמיתיות שלהם – שכר נמוך, הלוואות סטודנטים בלתי-נגמרות, היעדר מערכת בריאות ציבורית ראויה, ועוד. הפופולזם השמאלי הבריא של סאנדרס הוא תרופת הנגד המדויקת ביותר לפופולזם הימני-קיצוני של טראמפ.

אך כפי שנחשף לאחרונה במסמכים שהודלפו בוויקיליקס, הממסד הדמוקרטי והנהגת ה"מועצה הדמוקרטית הלאומית" (DNC), הגוף המארגן של המפלגה הדמוקרטית שוועידתו החגיגית נערכה בשבוע שעבר, פעלו באופן מובהק לטובת קלינטון מתחילת המירוץ. קלינטון אמנם ניצחה ברוב קולות, אך התמיכה המערכתית, וההטיה לטובתה במוקדי הכוח הדמוקרטיים (המנגנון, התורמים, התקשורת) הפכה את בחירתו של סאנדרס לכמעט בלתי אפשרית.

משיגה פוליטי בקנה מידה גלובאלי

נקווה שקלינטון תביא את טראמפ (לא מאהבת מרדכי) למרות חסרונותיה הברורים. אך מועמדותה הרעה היא דוגמה לתופעה החוזרת בעולם – מפלגות מרכז-שמאל פונות ימנה, בעוד שהקהלים שלהם פונים שמאלה. הממסד הסוציאלי-דמוקרטי מתעקש לפנות למועמדים "מרכזיים" בהעריכו כי הציבור לא יבחר במועמדים רדיקליים יותר. וזאת, למרות האינדיקציות הברורות למגמה הפוכה. בסקרים, סנדרס הוביל על קלינטון במאבק מול טראמפ לאורך כל הבחירות המקדימות.

התופעה בולטת עתה במיוחד במפלגת הלייבור הבריטית. למרות התמיכה הציבורית העצומה במנהיג הלייבור השמאלי ג'רמי קורבין, שצירף למפלגה מאות אלפי חברים צעירים ונלהבים, ניסתה הסיעה הפרלמנטרית של המפלגה לאלצו לפרוש ולפנות את מקומו למנהיג "ממורכז" יותר – כזה שההון והמעמד הפוליטי השליטי הבריטי יכולים להסתדר איתו ביתר קלות. ניסיונם מסתמן ככישלון, וקורבין צפוי לנצח בבחירות הפנימיות במפלגה בקרוב ובפער גדול.

דוגמה נוספת היא מפלגת העבודה הישראלית, שהנהגתה ממוקמת ימנה מציבור בוחריה וציבור חבריה. במפלגת העבודה יש דור צעיר שמאלי עם עמדות סוציאלי-דמוקרטיות מגובשות והתנגדות ממשית לכיבוש, אך מנהיג המפלגה, בוז'י הרצוג, הוא איש מרכז ניאו-ליברל המסביר כי אין סיכוי למדינה פלסטינית בעתיד הנראה לעין, והמחפש תירוץ להסתפח לממשלת נתניהו.

יש לחדד את הסתירות

המשותף לדוגמאות אלה הוא ניתוח שגוי של הממסד המרכז-שמאלי לגבי דינמיקה פוליטית בתקופה של משבר. בעוד שהימין ברחבי העולם מנצל היטב את הסיטואציה המשברית של הקפיטליזם מאז 2008, מחדד עמדות, מעמיק את ההסתה כלפי זרים ומזין את המירמור והייאוש של אנשים ברגשות לאומניים ופאשיסטיים – המרכז-שמאל מוסיף לחשוב שכל מה שאנשים מחפשים הוא שמרנות צנטריסטית המגנה על הקיים. ההתמרכזות מתורצת בטענה, שבזמני משבר כאלה, אנשים מחפשים ביטחון ויציבות. אבל היא מתעלמת מהעובדה, שאנשים הסובלים מהמצב הכלכלי מחפשים לא יציבות של עוני, אלא שינוי. לכן זה הזמן לחדד את ההבדלים בין ימין לשמאל, לא לטשטשן. יש ציבור שמאלי, והוא יכול להיות גדול ורדיקלי, אך הוא צריך הנהגה הראויה לו.

הציבור רוצה שמאלה

איך "השמאל המתון" ברחבי העולם טועה בזיהוי הסכנה הפאשיסטית, ולמעשה מסייע לימין להתקדם

מאת נמרוד פלשנברג

בניגוד לרבים בשמאל, אני מאמין כי בחירתו של דונלד טראמפ לנשיאות ארה"ב מסוכנת במידה רבה מבחירתה של הילארי קלינטון. נכון – קלינטון היא תומכת נלהבת בגישה ההתערבותית-אימפריאליסטית של ארה"ב, וגם תומכת נאמנה של המדיניות התוקפנית של ישראל. בחירתה תהיה צעד אחורה מבחינת העולם אחרי נשיאות אובמה. נכון גם שתומך בה הממסד הניאו-ליברלי של וול-סטריט והיא לא מחויבת באופן אמיתי לציבור העני בארה"ב.

אך קלינטון אינה טראמפ – היא לא מנהיגה ימנית קיצונית המבססת את הקמפיין שלה על הסתה גזענית כלפי מוסלמים וזרים; היא לא מיליארדרית המאמינה שהיכולת להרוויח כסף רב בניצול היא אינדיקציה לכישורים הנדרשים ממנהיג מדינה מוצלח. בסיכום, קלינטון היא בורגנית ליברלית, עם כל הבעייתיות שבדבר, אך היא אינה פשיסטית – לא קרוב. טראמפ הוא סכנה אמיתית לארה"ב ולעולם.

סאנדרס וקלינטון

ואחרי שאמרתי זאת, צריך להגיד דבר נוסף על קלינטון – היא המועמדת הפחות טובה שהרפובליקאים בארה"ב יכלו להציב מול דונלד טראמפ. קלינטון מייצגת עבור הבוחר האמריקאי את "הממסד" הפוליטי – כלומר, היא נתפסת כנציגה מובהקת של המעמד הפוליטי השליט האחראי למשבר הכלכלי של 2008, שארה"ב עדיין מתאוששת ממנו, היא מייצגת את הנהגה שתמכה במלחמה האסונית בעיראק ב-2003, היא מקבלת תרומות עתק מול-סטריט, ולכן מייצגת את ההשפעה האדירה של לוביסטים תאגידיים על הממשלה המרכזית בווישינגטון. נוסף לכל אלה, קלינטון הסתבכה גם בסיפור האימיילים שלא הוצפנו כראוי – מה שנותן לדונלד טראמפ את התירוץ למתג אותה בהצלחה לא מבוטלת כ"הילארי הנוכלת". מיתוג זה כבר מציב אותו בסקרים מסוימים לפניה.

זה מחזה פילוסופי פוליטי על גבולות התפקיד והמסכה, על אותנטיות, על כניסה לכוח וקבלת הכוח במערכות יחסים אינטימיות ופורמליות, על תפקיד האישה בחברה מיליטריסטית ועוד. יש שיחפשו בו, וימצאו, נגיעות למצב הישראלי. לדעתי, גדולתו של עברון טמונה דווקא באוניברסליות ובאל-מקומיות של השאלות שהוא מציב.

המחזה אינו חדש וכבר עלה ב-1996 בבימויו של חנן שניר בתיאטרון הבימה. הפעם, בבית לסינ זה עיבוד חדש ורענן של הבמאי, השחקן והכותב עירד רובינשטיין. התפאורה של פאולינה אדמוב מצוינת. היא משתמשת במסגרות ברזל קעורות, כעין דלתות הזזה יפניות מסורתיות, המשקפות, ככפנס קסם, את מה שמאחוריהן. המסגרות הנעות מאפשרות משחק תנועה שזיזמן עמית זמיר. לאופי הסמוראי של האווירה תורמים גם קרבות במה שעיצב אורי בוסתן.

כמו במחזות אחרים של עברון, 'גשם', 'שמים', 'לב טוב', 'יהוא', 'יוליסס על בקבוקים' ו'טענתו של דון קיחוטה' – המחזה קם או נופל על איכות השחקנים. למרבה המזל, הצוות של 'הר לא זז' של רובינשטיין עושה עבודה מצוינת. את דמותו של הכפיל מפליא לשחק יורם טולדנו, נמרוד ברגמן משחק את אחי המנהיג, יעל וקשטיין את אשתו ושאדי מרעי את תפקיד בנו המורד. מחזה מעורר מחשבה, מהטובים שראינו מזמן. לכו לראות!

אבישי ארליך

כרזת ההצגה

הצעת חוק: שוויון בתקצוב אמנות ותרבות לכלל המגזרים

סיעת חד"ש בכנסת, יחד עם חברי כנסת נוספים מהרשימה המשותפת, הגישה הצעת חוק לפיה בחלוקת התקציב השנתי לתרבות ולאמנות, וכן בתקציבי המועצה לתרבות ולאמנות שבמשרד התרבות, יינתן ביטוי הולם למגזרים שונים באוכלוסייה. על פי הצעת החוק, חלקו של המגזר הערבי בתקציב השנתי לא יפחת משיעורו הכללי באוכלוסייה. יצוין, שהציבור הערבי בישראל סובל ממחסור חמור בתקציבים בכל הקשור בתרבות. בחלק מהיישובים הערביים אין כל פעילות תרבותית, ובאחרים ישנה פעילות מינימלית בלבד. להערכת ארגונים הפועלים בתחום התרבות בחברה הערבית, 3% בלבד מתוך תקציב התרבות בישראל, שנאמד ב-660 מיליון שקלים חדשים, מגיע בסופו של דבר לארגוני תרבות ערביים.

מדין וחשבון למיפוי צורכי התרבות בחברה הערבית, שהוכן לאחרונה לבקשת משרד התרבות והספורט, עולים נתונים מדאיגים ביותר בדבר הפערים הגדולים בשירותי התרבות ובתמיכה הניתנים לאוכלוסייה הערבית ולעמותות הפועלות בה, לעומת האוכלוסייה היהודית.

מטרת הצעת החוק היא: "להבטיח הקצאה שוויונית התואמת והולמת את חלקו של המיעוט הערבי ואת הצרכים התרבותיים שלו ומימון ציבורי ראוי של הפעילות התרבותית בקרב כלל מגזרי האוכלוסייה. על המדינה האחראית להבטיח ביטוי לגיוון התרבותי של החברה, והיא נדרשת להעמיד לרשות כל קבוצה את הכלים ואת האפשרות לשמור על ייחודה התרבותי והלאומי דרך הקצאת משאבים שוויוניים והוגנים".

על כפילים וסמוראים

לאחרונה צפיתי במחזה 'הר לא זז' של גלעד עברון, בבימויו של עירד רובינשטיין, המוצג בתיאטרון בית ליסין. ישבתי מרותק מהרגע הראשון ועד לסוף ההצגה. המחזה מתרחש ביפן הרחוקה בימי הביניים העתיקים. שבט הטקדה – בראשות מנהיגו האדיר 'הר' – מאחד את השבטים סביבו ויוצא למסע כיבושים שמטרתו לכבוש את העיר הקדושה קיוטו. אלא ש'הר', המנהיג הנערץ, נפצע אנושות, ויש לשמור זאת בסוד מפני האויב ולמען אחדות המחנה.

הגנרלים של 'הר' ממנים כפיל - גנב פשוט הדומה לו. הם מתדרכים אותו ביסודיות, ומבחיני התקבלותו הראשונים נערכים מול אלה הקרובים ביותר למנהיג, המכירים אותו היטב: אשתו, בנו וסוֹסו.

למעשה, המחזה עוסק בשינוי שגורם הכוח: השינוי הפנימי שמתחולל בשחקן ואימוץ השקר כאמת מצד הסובבים. הכפיל הופך מנהיג עד הסוף הטראגי.

עברון משתמש במחזה ברעיון בסיסי, הלקוח מהסרט "קגמושה" ('הכפיל'), של אקירה קוראסווה היפני מ-1980, אך מפתח את העלילה ואת מערכות היחסים הרבה מעבר לסרט. בסרט, כאשר מתגלה זהותו של הכפיל, הוא מושלך מהשבט – לא כך בהצגה.

לפירוק נשק גרעיני

בנוסף, בשבת, 6 באוגוסט, ב-17:00, יערך אירוע מרכזי במרכז אמיל תומא ללימודים פלסטיניים וישראלים בחיפה (רח' לוחמי הגטאות 27), בו יתקיים רב שיח במחווה ללוחמים ותיקים למען פירוק הנשק הגרעיני באזורינו, בהשתתפות: פרופ' קלמן אלטמן, העיתונאי גדעון ספירו, טניה רובינשטיין מארגון 'נשים לשלום' וראש מכון אמיל תומא ח"כ לשעבר (חד"ש) עסאם מח'ול.

המשך מעמוד 5:

הבחירות בארגון העיתונאים

הביקורת העיקרית שלי ושל מועמדים אחרים כלפי ההנהגה היא חששה לנקוט עמדה מפורשת בנושאים הנחשבים "פוליטיים", ובעיקר – הימנעותה מהתנגדות מפורשת ומוצהרת למעצרים מינהליים בכלל, ולמעצרים מינהליים של עיתונאים בפרט, שמבצעים שלטונות הכיבוש בגדה המערבית.

בימים אלה נתון במעצר מינהלי העיתונאי הפלסטיני עומר נזאל מרמאללה, שהוא גם חבר בהנהגת אחד מאגודי העיתונאים הפלסטיניים בגדה המערבית. ארגוני עיתונאים מכל רחבי העולם גינו את המעצר וקוראים לשחרורו.

בהתמודדותי בבחירות הצהרתי במפורש שעל ארגון העיתונאים הישראלי להצטרף לקריאה זו. אני וחברי ועידה נוספים שנבחרו אף הם יפעלו לשינוי הארגון ברוח זו.

במשך רוב מערכת הבחירות, התנהל ויכוח בין המועמדים ליושב ראש הארגון – יאיר טרציצקי וחיים הר זהב – שהיה אישי בעיקרו, ונסב על כריזמה, התאמה מקצועית לתפקיד וכו'.

דווקא בליל הבחירות, שהתקיימו ב-19 ביולי 2016, נוצרה מעין מחלוקת עקרונית, שכן באותו לילה נמסרה ההודעה הדרמטית בדבר דחיית הקמתו של תאגיד השידור החדש וסגירת רשות השידור. הנהגת הארגון מחתה בפני יו"ר ההסתדרות אבי ניסנקורן על כך שלא התייעץ עם הארגון על צעד זה ו"סגר" את הדחייה בפגישה חשאית עם נתניהו. אולם היו שלא הסתפקו בביקורת זו, וראו בה הזדמנות לחדש את הוויכוח על עצם ההשתייכות להסתדרות. הקולות הביקורתיים כלפי ההסתדרות הצביעו לחיים הר זהב אף שלא הצהיר במפורש על כוונתו להתנתק מארגון העובדים, שכן הבחירה להתאגד בהסתדרות הכללית זוהתה יותר מכול עם ההנהגה הקיימת ועם יושב הראש יאיר טרציצקי. אפשר לומר שהיבחרו של טרציצקי כיושב ראש ברוב ניכר מעידה על אמון בפעילותו ובקו מדיניות חשוב זה. כעת אנו ממתנינים לכינוס הוועידה, שתבחר מזכירות בת כ-20 חברים, בתקווה שענף העיתונות ימשיך בתנופת התאגדותו האדירה, שעד מהרה ייחתמו הסכמים קיבוציים בכל כלי התקשורת, ושהעיתונאים בישראל ייטלו חלק במערכה המעמדית הכוללת במדינת ישראל.

יובל הלפריץ

סדרת אירועים יתקיימו בתל-אביב, בחיפה ובבאר-שבע בשיתוף התנועה הישראלית נגד גרעין, לרגל 71 שנה להטלת פצצות אטומיות של הירושמה ונגסקי. באירועים אלה יתארח ויספר את סיפורו האישי ניצול הירושמה מיצי'מאסה היראטה. היראטה היה בן תשע כשהתפוצצה פצצת האטום בעיר מגוריו הירושמה. כיום, הוא בין הניצולים האחרונים, שעדיין טסים כדי לתת עדות, לחלוק את סיפורו ולהיאבק למען משימתם של ניצולי הירושמה ונגסקי – שאף עיר לא תסבול כפי שסבלו הם.

האירוע הראשון יתקיים במשרדי קרן רוזה לוקסמבורג בתל אביב (שדרות רוטשילד 11), ביום ה', 4 באוגוסט, בשעה 19:00. האירוע השני יתקיים ב'אישה לאישה' בחיפה (ארלוזורוב 118), ביום א', 7 באוגוסט ב-19:00, והשלישי ב'מולקתא-מפגש' בבאר שבע (שלמה המלך 7) ביום ב', 8 באוגוסט, ב-19:00. האירועים באנגלית עם תרגום.

מק"י - סניף תל אביב

הרצאה חמישית בקורס מושגי יסוד במרקסיזם
"בלי תיאוריה - אין מאבק"

ח"כ דב חנין

ירצה על הנושא: **אידיאולוגיה**

ביום ג', 9.8, בשעה 20:00,

באולם הגדה השמאלית, אחד העם 70, תל אביב

מועדון הגדה השמאלית

אחד העם 70, ת"א

הסדרה "סרט אדום" מזמינה להקרנת הסרט

"הקרב על אלג'יר" (1966)

אחרי ההקרנה תתקיים שיחה עם פרופ' **שלמה זנד**
על טרור וכיבוש מצטלמים באלג'יר ובפלסטין

יום ה', 11.8, בשעה 19:00